

Pimeys kuin musta piki yön saapumista tarkoittaa. Varjot synkät työntyy liki, päivänvalon karkoittaa. Kukkain nuput niittyhaassa ovat uneen vaipuneet. Yön hiljaisuus on enää maassa, lintuin laulut haipuneet. Kuunsäde silmäänsä nyt vilkkaa peiliss' veden päilyvän, kulkijata kutsuu, pilkkaa siltansa luokse häilyvän. Kuunsilta yön on julma ansa, jok' aaltoin syliin sulkee. Vain yön keijut, hämyn kansa sen poikki tietään kulkee. On tähtihelmet taivahalla yön lyhdyt, valkovalo, avaruuden katon alla kuin lasten silmäin palo. Kuun kasvot kalmankauniit hohtaa kuin norsunluu tai hopea: yön kuningatar kaikki kohtaa katseellaan tuo kopea. Pöllö yksinäinen huhuu yltä synkän salon. Se sanomaa yön, varjon puhuu, tietäjä puitten talon. Vieno tuoksu ilmaan leijaa kukkain nuppuin nukkuvain. Tuuli, ilman impi heijaa pienoisiaan tuudittain. Yöperhon keiuvainen lento käy siivin haurain, hiljaisin sinne, missä heinä hento kiiltää yöllä kultaisin. Luokse valon soman aarteen se yli pellon liittää tehden viehkeästi kaarteen, kun heinän nenään kiittää. Salaperäinen on yö täynnä kesän rauhaa. Pilvein takaa tähtivyö luo loistettansa lauhaa. Lämmin tuuli kuiskii lehtoon tarinoita, satuja, viheroksain lehväkehtoon pitkin ilman latuja.